Iš pradžių pasigirdo ilgas

čiūūūūūūūūūūūūkšt,

o paskui trumpas

šlumšt.

Vištos pajuto, kad ant jų kažkas nutūpė. Tiesą sakant, ne nutūpė, bet kaip reikiant priplojo...

– Koks čia antinas?! – pasipiktino viena višta.

– Aš ne antinas.

– Iš dangaus nukritai? – višta išpūtė akis.

– Ne. Iš Afrikos atskridau. Nuo būrio atsilikau. Aš – rožinis pelikanas.

– Kaip, kaip? Negi Praaanas... – iš gardo išlindo vyriausia vištelė.

– Praaaaanas!!! – suklego visas vištų pulkelis.

– Na, gerai, būsiu Pranas. O jūra kur? – apsidairė.

– Jūra?!

– Taip. Juodoji...

– Ko ko ko... kokia jūra? – nustebusi sukudakavo višta. – Čia juk Lie-tu-va! – Ir pamanė sau: ai, turistas...